

UNIVERSITY COLLEGE LONDON

University of London

EXAMINATION FOR INTERNAL STUDENTS

For The Following Qualification:-

B.A.

Scand. Studs. SC4161: A Scandinavian Language – Norwegian

COURSE CODE : SCAN4161

UNIT VALUE : 0.50

DATE : 16-MAY-06 -

TIME : 10.00

TIME ALLOWED : 3 Hours

Answer **ALL** questions.

A. (30%) Read the **two texts** below and answer questions 1 to 2 in your Answer Book.

Give brief answers in Norwegian to the questions (a-e) on text 1; *Varig vern av selvtillit*. (Questions below **text 1**)

Text 1. **Varig vern av selvtillit.**

Words: Sisten – a children's game; *you're it*.

Sjonglere – juggle

Vil du se samtidstendenser i oppblåst format, er det bare å lese science fiction, eller dra til USA. Der lanserer man drastiske løsninger selv på ikkeeksisterende problemer. En skole i California bestemte for et par år siden at elevene ikke lenger fikk leke sisten i friminuttene. «Løpingen er sunn og bør oppmuntres, men denne leken har alltid et 'offer' eller 'sisten', noe som kan true elevenes selvtillit.» Andre skoler har forbudt kanonball av hensyn til miljøet: «Hver gang du kaster et objekt på noen, bidrar det til å skape et klima av gjengjeldelse og fiendskap.»

Det handler om å beskytte barn mot aktiviteter som kan true deres sjelelige velvære. Alle leker som innebærer tøff kroppskontakt eller konkurranse, er uforenelig med et trygt og inkluderende miljø. Sensitivitetseksperter anbefaler at barn konkurrerer mot seg selv, for eksempel ved å sjonglere. Men lærerne må velge sjongleringsobjekt med forsiktighet. Tennisballer kan fremkalle frustrasjon og sinne når de glipper og spretter. Elevene bør heller bruke silkeskerf, som er «myke, ikke truende og daler sakte ned.» Skjerfsjonglering «reduserer prestasjonsangst og fremmer selvtillit.»

Et statsfinansiert antimobbingsprogram forteller amerikanske førskolelærere hvordan de kan lede barn bort fra uheldige leker som sisten. Liker de å bli jaget? Liker de å jage andre? Selv om svaret er ja, bør læreren introdusere dem for alternative leker som Circle of Friends, der «ingen noensinne havner utenfor.» Og skulle noen likevel bli opphisset eller sint, har programmet flere forslag til stressreducerende tilleggsøvelser.

Dette er ikke aktiviteter beregnet for barn med emosjonelle forstyrrelser. Dette er anbefalt medisin for friske, alminnelige amerikanere på vei til å bli voksne. Men blir de det? Filosofen Christine Hoff Sommers og psykiateren Sally Satel hevder i den nye boka «One Nation Under Therapy» at uhemmet psykologisering og patologisering er i ferd med å underminere folks evne til å ta vare på og stole på seg selv. Omsorgsprofesjonene har skapt en kultur der vi konstant oppmuntres til å kjenne på følelsene våre og snakke om dem, der ingen kritiserer andre eller blir konfrontert med noe ubehagelig. Men ifølge forfatterne hindrer sårbarhetsdyrkingen barns naturlige utvikling, og avleder lærerne fra deres egentlige oppdrag: å undervise elevene og forberede dem på voksenlivet.

I Norge har vi ikke kommet så langt. Eller kanskje er det snakk om en «progressiv» pedagogikk som for lengst er diskreditert. Men like fullt blir trivsel og selvtillit ofte betraktet som selvstendige verdier i norsk skoleverk. I boka «Annerledeslandet» knytter sosiolog Ivar Frønes skoleproblemer til en rikere og stadig mer makelig anlagt oljenasjon, der selvrealisering er viktigere enn studieprogresjon, der skoleungdom velger bort real- og naturfag, der ¾ av lærerne ikke kan enkel prosentregning og naturfaglærere er mer utryddelsestruet enn ulven. Alt mens vi etterlyser en kunnskapsindustri vi kan leve av etter oljen.

Kampanjer mot mobbing er viktig, men som Frønes påpeker: Der Norge overvåker barnas trivsel, overvåker finnene kunnskapstilegnelsen. Men trivsel motiverer ikke alltid til læring, og læringsproblemene løses ikke ved å øke trivselen. Frønes advarer mot terapeutisering av klasserommet: «Den terapeutiske kultur vil i skolesammenheng bevege fokus bort fra kunnskap og mot problematiske enkeltindivider og skolens emosjonelle landskap, og lett danne en ideologi som legitimerer at fokus rettes mot andre steder enn kunnskap og fag.»

Nå ser store deler av lærerstanden på konkurranse som et rent onde og ikke et motiveringsmiddel: «Hvorfor ikke akseptere at noen elever reagerer på dårlige resultater med intensivert innsats? Er det urealistisk å tro at vi drives til hardt arbeid uten en smule uro, bekymring og prestasjonsangst?»

Ingen bekymrer seg for konkurranse og prestasjonsangst innen idretten, der vi nordmenn faktisk hevder oss internasjonalt. Vi har et toppidrettsgymnas mens en tilsvarende skole for talenter i matematikk eller fysikk ville skape ramaskrik. For ikke å skape skoletapere, holder vi enerne nede – uten å make å heve de svake. Er det da underlig at finnene greier å skape et fyrtårn som Nokia, mens Norge knapt nok har

høyt teknologiske produkter å eksportere? I Finland må du ha mastergrad for å bli lærer. Kanskje vi kunne begynne med å forlange at våre lærerstudenter har elementære regneferdigheter, eller ville det være et angrep på deres selvtillit?

- (a) På hvilken måte prøver amerikanerne å skape et trygt og inkluderende skolemiljø?
- (b) Hva slags skadevirkninger kan den amerikanske skolepolitikken ha på utviklingen av barnas personlighet?
- (c) Hva er det som ligger bak påstanden om at «naturfaglærere er mer utryddelsestruet enn ulven»?
- (d) Hva er det paradoksale ved nordmenns holdning til sport og idrett på den ene siden, og tradisjonelle skolefag på den andre?
- (e) Hvorfor ligger nordmenn så langt bak finnene når det gjelder teknologi?

Write a summary of ca. 200 words of text 2: *Ørkenstøvets forbannelse*, in English.

Text 2. Ørkenens forbannelse.

For 60 år siden falt atombombene LITTLE BOY og FATMAN over Japan og de umiddelbare dødstallene sjokkerte en krigstrett verden. I Amerika døde også mennesker på grunn av bombene. Navajo-indianerne hadde ingen beskyttelse når de arbeidet i de statlige gruvene som forsynte Manhattan-prosjektet med uran. De drakk og dusjet i samme vann som ble anvendt i gruvedriften. Når arbeidsskiftet var slutt, gikk de hjem til sine familier med uranstøv og radioaktiv leire på klærne.

Etter at krigen var slutt, fortsatte jakten på uran til det amerikanske atomvåpenprogrammet og sivile kraftverk. Gjennom et statlig prosjekt ble Navaho Nation-reservatet i det sørvestlige USA finkjemmet for forekomster, og private selskaper begynte med gruvedrift. Indianerne arbeidet i gruvene under primitive arbeidsforhold frem til 1990, da den siste urangruven i Navajo Nation ble stengt på grunn av manglende lønnsomhet.

På en gård utenfor Prewitt lever familien Martinez. Deres skjebne løper som en rød tråd i utkanten av historien om bomben, kjernekraften og den kalde krigen.

“Jeg vokste opp med gruen utenfor døren og begynte å jobbe i den. Mine foreldre fikk lungene ødelagt og døde unge.” Sier Melton Martinez.

Hans farfar, Paddy Martinez, var en sosial mann som pleide å ri rundt i området og prate med folk han møtte. En gang viste han frem noen gule steiner han hadde funnet på eiendommen sin for to hvite menn fra Colorado. Det ble starten på uranrushet i New Mexico. Selv fikk Paddy Martinez en sjekk på ca. 380 dollar hver måned resten av livet fordi han hadde solgt gruveretten sin.

Av og til drømmer Melton Martinez om å reise tilbake i tiden for å kunne påvirke hva som har hendt, for å kunne å ha forhindre sin farfar i å fortelle om de gule stenene.

“Han hadde ingen anelse om hva det var, mye hadde vært bedre nå om han hadde forstått konsekvensene den gangen.”

Sammen med sin hustru, Theresa, driver han en hardnakket kamp mot gruveselskapene. Målet er å presse myndighetene og gruveselskapene til å betale erstatning til syke arbeidere. Delseire er vunnet. De som arbeidet i gruvene frem til 1971 – da driften ble privatisert – får 100 000 dollar hvis de kan bevise at det er sammenheng mellom lungekreft og gruvejobben. Theresa driver erstatningssaken mot staten. Hun lærte seg først selv å lese, deretter den nødvendige jusen. Hun har vunnet 21 saker og sikret over to millioner dollar for sine klienter.

“Nå kjemper jeg for erstatning til alle som arbeidet i gruvene, også etter 1971,” sier hun.

Engasjementet har sin pris. Det hender telefonen ringer og anonyme stemmer sier at det kan gå Melton Martinez svært ille dersom han fortsetter å granske gruveindustrien. I tre år har han bevisst holdt en lav profil. Men det skyldes ikke truslene men at mange navajo’er ikke vil bli minnet om sine sykdommer. Det vakre landskapet bryter ned innbyggerne både fysisk og psykisk. Ingen vet sikkert hvor gruveselskapene har gjemt det radioaktive avfallet. Ingen vet sikkert hvor mange dødsopfre ørkenstøvet har skapt. Noen mener alle sykdommene skyldes radioaktivitet. Grusveiene der uranmalmen ble fraktet ut i skytteltrafikk døgnet rundt finnes fortsatt der. På bakken ligger stener med gule innslag – uran.

“Jeg tok med noen til Washington og la dem på kongressmannens bord. Jeg glemmer aldri hvordan han rygget tilbake,” sier Melton Martinez. Ifølge Navahjo-indianernes tradisjonelle tro er jordens indre tabu. I sagnene snakkes det om en gul orm som sprer sykdom og død. Når navajo’ene slipper den løs, straffes de.

Melton Martinez sier at det ifølge profetiene ikke er nok at hans eget folk lider. Alt liv og alle folkeslag skal utryddes før ormen vender tilbake til jordens indre.

B. (20%) Translate the text below into Norwegian.

The Genius

Some kids are cissies by nature but I was a cissy by conviction. Mother had told me about geniuses; I wanted to be one, and I could see for myself that fighting, as well as being sinful, was dangerous. The kids round the block where I lived were always fighting. Mother said they were savages, that I needed proper friends, and that once I was old enough to go to school I would meet them.

My way, when someone wanted to fight and I could not get away, was to climb onto the nearest wall and argue like hell in a shrill voice about Our Blessed Lord and good manners. This was a way of attracting attention, and it usually worked because the enemy, having stared at me for several minutes, wondering if he would have time to hammer my head on the pavement before someone came out to him, yelled something like 'blooming cissy' and went away in disgust. I didn't like being called a cissy but I preferred it to fighting. I felt very much like one of those poor mongrels who slunk through our neighbourhood and took to their heels when anyone came near them, and I always tried to make friends with them.

C. (50%) Write an essay on ONE of the following topics in Norwegian (AT LEAST 500 ord).

1. Hva innebærer det å være britisk?
2. Diskuter hvorvidt man blir man lykkelig av materiell rikdom?
3. Diskuter hvorvidt det er det vanskelig å være mann i dag?
4. Diskuter hvorvidt demokratiet er en universell rettighet?
5. "Hovedpersonen i *Maskeblomstfamilien* orkestrerer sin egen undergang."
Diskuter.